

Bratia a sestry,

dnes k nám zazneli úvodné slová z 1. listu Petrovho. Uvedená epištola bola napísaná v čase krutého prenasledovania kresťanov. V prečítanom odseku je upriamená naša pozornosť na Boha. V súčasnosti nie sme prenasledovaní kvôli našej viere v Ježiša, ale môžeme čeliť iným ťažkostiam, problémom alebo starostiam. V každej životnej situácii sa môžeme spoliehať na Boha, o ktorom je hneď na začiatku prečítaného textu uvedené, že je požehnaný.

„Požehnaný“ je typicky biblické slovo. V bežnej komunikácii ho takmer vôbec nepoužívame. Slovné spojenie „požehnaný Boh“ nám môže vyznievať zvláštne, možno aj nezrozumiteľne. Nie je požehnanie niečo, čo Boh udeľuje nám, resp. čo si my, prijímajúc to od Boha, udeľujeme navzájom? V otázke sa ukrýva aj odpoveď. Požehnanie prichádza od Boha. Môžeme byť požehnaní, pretože Boh je požehnaný. Podobne je napísané v 1. liste Jánovom: *My milujeme, lebo On nás miloval ako prvý.* (4, 19) Sloveso požehnať sa dá preložiť aj ako dobrorečiť. Boh je zdrojom všetkého dobrého. Chválime Boha, pretože bez Jeho požehnania sa nič nepodarí.

Ďalej je Bohu priradený titul Otec. Presnejšie Otec nášho Pána Ježiša Krista. Veríme v jedného a jediného Boha, ktorého poznávame v Otcovi, Synovi a Duchu Svätom. Medzi Otcom a Synom je dokonalá jednota. Otec poslal Syna na svet, aby nás zachránil.

Stalo sa tak z Božieho veľkého milosrdenstva. Opäť v gréčtine je použité slovo, ktoré znamená „mnohé“. Božie milosrdenstvo je veľké. Týka sa všetkých ľudí, celého sveta. Božie milosrdenstvo je aj rozmanité. Môže mať také podoby, ktoré by sme nečakali a ktoré nám nemusia byť príjemné. Božie milosrdenstvo smieme vnímať aj v situáciách, ktoré sa javia ako beznádejné. Aj keby sa nám zdalo, že nás Boh opustil, je tu Božie milosrdenstvo. Aj keby sme vzdorovali a ako Jonáš utekali opačným smerom preč od Božej vôle, je tu nevystihnuteľné Božie milosrdenstvo. Aj keby sme, ako Ninivčania, nevedeli rozlišovať medzi tým, čo je napravo a čo naľavo, je tu nepochopiteľné Božie milosrdenstvo. Ako aj spievame vo veľmi známej piesni, Božia milosť je úžasná. (č. 284)

Z veľkého Božieho milosrdenstva sme Ježišovým vzkriesením znovuzrodení pre živú nádej. Božia milosť a Ježišovo vzkriesenie sú zdrojom nášho znovuzrodenia a živej nádeje. Už v Starom zákone prorok Ezechiel oznámil, že Božia vôľa je, aby bezbožník žil. (18, 32) Ježiš zobral smrti, ktorá je dôsledkom hriechu, posledné slovo. O znovuzrodení sa rozprával Nikodém s Ježišom. Neznamená to narodiť sa druhýkrát. Boh nám vymeral život na zemi. Nemôžeme sa vrátiť v čase a prežiť ho inak. Vďaka Bohu máme novú perspektívu. Božia záchrana skrze Ježišovo vzkriesenie je jedinečná a neopakovateľná. Ježiš je živý a aj naša nádej je živá.

V srdci máme vieru na spasenie. Spasenie sa už udialo, keď Ježiš prišiel na svet, ale Božie kráľovstvo tu bude v plnosti, až keď príde Ježiš druhýkrát. Môžu prísť pochybnosti, či vo viere vytrváme až do konca. Viera často čelí tomu, čo sa ju snaží zničiť. Ak vieme o

svojich slabostiach, pochybnosti, či vytrváme vo viere, sú reálne. Ak vieme, že nemáme nič, čím by sme sa mohli chváliť, tak to platí aj o naše viere. Vytrvať vo viere sa javí ako nadľudská a nesplniteľná úloha. Povzbudením je pre nás Boh. Božia moc zachováva našu vieru. Boh stojí nielen na počiatku, ale aj na konci. To, čo začal, aj dokončí. Apoštol Pavol povzbudzoval veriacich vo Filipis takto: *A som presvedčený, že ten, ktorý počal vo vás dobré dielo, aj ho dokoná až do dňa Krista Ježiša.* (F 1, 6) V Liste Židom je o Ježišovi napísané, že je Dokonávateľ viery. (12, 2) V najnovšom ekumenickom preklade je uvedené završovateľ. Božia moc pôsobí, aby naša viera bola dokonalá a završená. Nemáme len konštatovať, že máme vieru. To zvädza k tomu, aby sme sa uspokojili, že už sme niečo dosiahli a môžeme byť spokojní. Skôr sa na vieru pozerajme ako na živý a napredujúci proces. Nie sme vlastníci viery, ale vďaka Božej moci môže byť viera v nás.

Nie sme v cieľi, ale sme pútnici. Domovom je pre nás nebeské kráľovstvo, a tam nás čaká dedičstvo. Dedičstvo dostávajú buď priami potomkovia alebo tí, ktorým je to v závete odkázané. Ježiš je Syn Boží, ale vďaka Ježišovi sa aj my stávame deťmi Božími. Čo je vlastne tým dedičstvom? Na túto otázku neexistuje jednoduchá a jednoznačná odpoveď. Odpovedať, že nevieme, by tiež nebolo pravdivé. Krásu toho, čo je pre nás od Boha pripravené, si nedokážeme predstaviť. V 1. liste do Korintu je napísané: *Ani oko nevidalo, ani ucho neslýchalo, ani do srdca človeku nevstúpilo, čo pripravil Boh tým, ktorí Ho milujú.* (2, 9) Dedičstvo od Boha je neporušiteľné, nepoškvrnené a nevädnuce. Týmto opisom je len vyzdvihnuté, že Božie dedičstvo sa nepodobá ničomu z toho, čo poznáme. Všetko, vrátane našich životov, podlieha zmene, rozkladu a zániku. To, čo nám dáva Boh, nikto a nič, nezmarí.

Bratia a sestry, jediná neotrasiteľná istota v časnom živote je Boh. Boh je požehnaný a je zdrojom každého požehnanja. Stará sa o nás ako Otec. Dáva nám živú nádej. Táto nádej má svoj základ v Ježišovom vzkriesení. Počas veľkonočných sviatkov si zvlášť pripomíname, v čom spočíva spasenie. Ježišovo vzkriesenie pôsobí naše znovuzrodenie. Veríme a kráčame ďalej, aby sme raz prijali Božie dedičstvo. Viera môže byť skúšaná, ale Božia moc nemôže byť prekonaná. Chváľme Boha v každom čase. Ďakujme za jeho veľké milosrdenstvo. Boh zachová našu vieru na spasenie. Amen.

Vypočujme si slová vyslania, ako sú napísané v Liste Rimanom v 8. k.:

„Neprijali ste predsa ducha otroctva, aby ste sa zase báli, ale prijali ste ducha synovstva, ktorým voláme: Abba, Otče! A ten istý Duch spolu s naším duchom osvedčuje, že sme Božie deti. Ale ak sme deti, sme aj dedičia, a to dedičia Boží a spoludedičia Kristovi, ak s Ním trpíme, aby sme s Ním boli aj oslávení. Lebo tak súdim, že utrpenia terajšej doby nie sú rovné sláve, ktorá sa má zjaviť na nás.“

Milosť nášho Pána, Ježiša Krista, láska Božia a účasť Ducha Svätého so všetkými vami. Amen.